

CARE ESTE ADEVARATA MULȚUMIRE?

„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile!” (Psalmi 139:23)

Îi suntem recunoscători Domnului pentru belșugul de binecuvântări care se revarsă asupra noastră. Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru roadele care s-au strâns și anul acesta, pentru lucrurile materiale, dar în mod special am vrea să îi mulțumim Domnului pentru roada care a fost semănată în noi, pentru lucrurile spirituale din viața noastră. Pentru lucrurile acestea am vrea să îi mulțumim Domnului cel mai mult, pentru că lucrurile pe care le strângem și ne domină mintea acelea ne vor determina veșnicia.

Suntem obișnuiți să venim înaintea Domnului cu mulțumiri de laudă la adresa Lui și să spunem că suntem recunoscători pentru toate lucrurile care vin din mâna Lui. Însă, uneori mulțumirea aceasta este una formală, la care nu ne mai gândim dacă este una corectă. O problemă mare este să credem că există doar o zi a mulțumirii. Binecuvântările Domnului nu sunt doar o zi, ci binecuvântările Domnului ne însoțesc în fiecare zi. Ce legătură are mulțumirea cu inima? Legătura este una covârșitoare și aceea este că mulțumirea vine dintr-o inimă curată. Mulțumirea nu vine dintr-o inimă care este împărțită, ci vine dintr-o inimă care este cu totul predată Domnului! Dintr-o inimă care nu este cu totul a Domnului, mulțumirea este făcută doar de pe buze, este una prefăcută.

Împăratul Solomon l-a iubit pe Dumnezeu, dorind să rămână aproape de Dumnezeu ca tatăl său, David, și Dumnezeu l-a binecuvântat cu înțelepciune. Însă inima lui Solomon nu a fost în totul predată Domnului, ceea ce însemna că Solomon nu era cu totul predat Domnului. Când mulțumirea noastră nu este făcută din inimă, Dumnezeu se uită cu dezgust la lucrul acela.

Însă există și o inimă care este predată în totul lui Dumnezeu. Sunt frați și surori care s-au întors la Dumnezeu și inima lor a rămas lângă Domnul! Mă rog ca și inima mea să rămână în totul lui Dumnezeu! Și în ziua aceasta a mulțumirii, suntem mulțumitori Domnului pentru acei frați și surori. Suntem recunoscători Domnului pentru toate binecuvântările Sale și vrem să afirmăm ce spune psalmistul: „Te voi lăuda din toată inima mea, Doamne Dumnezeul meu, și voi preamări Numele Tău în veci!” (Psalmi 86:12)

Am vrea ca mulțumirile noastre să se îndrepte spre Dumnezeu cu o inimă sinceră, iar atunci când vom fi ispitiți ca mulțumirea noastră să fie una doar de pe buze să spunem: „Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!” (Psalmi 139:24)

Ne rugăm ca inima noastră să rămână în totalitate a Domnului, iar atunci mulțumirile pe care le vom aduce înaintea Domnului să fie o jertfă de un miros plăcut Lui.

Paul Chereji

Anunțuri

Miercuri	ora 18.00	Repetiție de cor
Joi	ora 18.00	Închinare și studiu biblic
Vineri	ora 17.00	Tineret
Vineri	ora 17.00	Întâlnirea copiilor
Duminică	ora 09.30	Grupurile de rugăciune
Duminică	ora 10.00	Grupele de copii
Duminică	ora 10.00	Serviciu de închinare. Cîna Domnului
Duminică	ora 17.00	Serviciu de închinare

Biserica Creștină Baptistă
“BIRUINȚA”

Telefon: (004) 0362-411252 www.biruinta.ro
e-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Ema Pop
Tehnoredactare: Roxana Tentiș, Dan Matei

EDITORIAL

Pastor Daniel Chereji

„Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos.”
(Efeseni 5:20)

AM MULȚUMIT ÎNDEAJUNS?

„Cum putem noi oare să mulțumim îndeajuns lui Dumnezeu...?” (1 Tesaloniceni 3:9a)

Peste tot în Scriptură, oamenii care au devenit copii ai lui Dumnezeu, sunt încurajați să dezvolte o stare de laudă și mulțumire către Cel Preaînalt.

Scoși din starea de morți spiritual, care au trăit departe de Dumnezeu și au fost lipsiți de binecuvântările Sale glorioase, odată înnoțiți, ei devin beneficia-

rii unui statut privilegiat și a unor binecuvântări inimaginabile. Dobândind un destin minunat și legați pe veșnicie de Dumnezeu, toți cei care trăiesc această experiență supranaturală, posibilă prin puterea și harul lui Dumnezeu, sunt provocați să conștientizeze starea pe care au primit-o și să se manifeste cu mulțumire, adorare și exuberanță față de Domnul.

Când credincioșii pătrund adevărul cu privire la suveranitatea și bunătatea absolută a lui Dumnezeu, ei înțeleg că mulțumirea are nevoie să fie prezentă în viața lor chiar și în împrejurările care, aparent par potrivnice, dureroase și neaducătoare de nici un beneficiu.

Credincioșii maturi, care își trăiesc viața de credință ancorați în Cuvântul și promisiunile lui Dumnezeu, și nicidecum în circumstanțele trecătoare, se știu manifesta cu recunoștință și mulțumire prin orice situație le este dat să treacă.

Aceștia au capacitatea să privească în viața lor și să observe abundența binecuvântărilor care a fost revărsată peste ei. Începând cu mulțimea de lucruri spirituale și continuând apoi cu resursele materiale care ne-au fost puse la îndemână, cuvîn-

Continuare pag. 2

tele de mulțumire nu sunt niciodată îndeajuns ca să putem spune că ne-am făcut datoria. Odată ce suntem ai Domnului, umblarea noastră prin lumea de aici se transformă într-o continuă laudă și mulțumire îndreptate cu inimi și buze neprefăcute către Dumnezeu.

Mulțumirea plăcută Domnului nu se naște la comanda cuiva, ci răsare din adâncul ființelor noastre, când, sub călăuzirea Duhului, vedem cum belșugul de har felurit își desfășoară bogăția și frumusețea în viețile aleșilor Lui.

Atunci, împrejurările, frații de credință, oamenii de lângă noi, ba chiar și lucrurile cu privire la care n-am considerat că ar trebui apreciate, devin motive serioase de mulțumire adresate

Domnului.

În privința mulțumirii, atitudinea noastră trebuie să fie aceasta: într-adevăr, nu putem considera vreodată că am mulțumit îndeajuns lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut prin Cristos, în noi, cu noi și pentru noi.

Evidența schimbării în viața celor care pretind că sunt ai Domnului este ilustrată de puterea trăirii unei vieți sfinte, precum și a stării permanente de mulțumire care le scaldă ființa, având convingerea nestrămutată că aceasta nu este niciodată îndeajuns.

pastor Daniel Chereji

Continuare din pag. 1

ALEG SA FIU MULȚUMITOR

Când mă gândesc la viață, mă uit ca la un lanț foarte lung, iar verigile acestui lanț sunt alegerile mele. În acest lanț observ că am atât verigi slabe, ruginite, reprezentate de alegerile greșite care mi-au îngreunat viața în loc să o înfrumusețeze, dar și verigi tari, lucioase, reprezentate de cele mai bune alegeri, pline de esență și scop.

După ce trec printr-o experiență, urmează să adaug o altă verigă. Dar ce fel de verigă aș vrea să fiu? Am mai multe opțiuni. Pot să continui lanțul fără a lua în considerare veriga precedentă, având un soi de ignoranță. Dar pot și să reflectez asupra experienței și să caut mai profund sensul ei, rostul ei. Și ajung să înțeleg că am avut parte de un har extraordinar.

Indiferent de natura situației, Dumnezeu vrea să mă aducă și mai aproape de ceea ce vrea El să devin. Așa că aleg să inserez o verigă a mulțumirii, a recunoștinței.

Izaak Walton, un scriitor britanic, spunea așa: „*Dumnezeu are două locuințe; una este în slavă, iar cealaltă este într-o inimă smerită și mulțumitoare.*” Extraordinar și se merită să ai un astfel de stil de viață, unul al recunoștinței.

Însă nu numai Domnului trebuie să îi mulțumim, ci și oamenilor. Atunci când îi mulțumim unui om, efectul psihologic apare imediat. Persoana respectivă este fericită, este importantă, este apreciată. Mulțumirea poate părea de atâtea ori neînsemnată, însă în realitate face foarte mult. Oamenii din jurul nostru vor reține atitudinea cu care am știut să răspundem unei acțiuni.

În final, am să mai las un citat, din W. Clement Stone, care spune: „*Dacă ești cu adevărat mulțumitor, ce e de făcut? Împărtășeste!*” Arată altora de ce ești mulțumitor. Arată Izvorul mulțumirilor tale! Domnul să fie lăudat!

Paul Pop

MULȚUMIREA - O DISTINSĂ ÎNSOȚITOARE

„*Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig.*” (1 Timotei 6:6)

Evlavia este trăsătura distinctivă a unui om care este animat de sentimente religioase și ar fi de neconceput ca cineva să se pretindă creștin autentic, dar să fie lipsit de evlavie. Cu toate acestea, evlavia se poate transforma foarte lesne într-un mod de viață sec și lipsit de bucurie, dacă alături de aceasta nu își găsește locul de onoare și mulțumirea.

Evlavia însoțită de mulțumire devine un mare câștig pentru credinciosul ce se îndeletnicește cu ele, fiindcă, în pofida faptului că lumea îi respinge și-i disprețuiește pe cei ce nu mai sunt din lume, a fi mulțumit cu statutul de copil al lui Dumnezeu, cu dragostea, cu harul și cu promisiunile Sale privitoare la Împărăția Sa, dovedește că acestea din urmă au fost înțelese ca fiind adevăratele bogății, care vor dăinui dincolo de hotarele acestei vieți pământești.

Fără mulțumirea care s-o însoțească, evlavia nu poate liniști inima credinciosului, nici nu poate să-i producă bucurie autentică. Cel răscumpărat din lanțurile robiei păcatului și a morții are necurmat înaintea inimii sale motive reale pentru a fi mulțumitor. Credinciosul născut din nou, iertat de păcate și declarat neprihănit pe baza jertfei Domnului Isus Cristos nu poate să-și imagineze că mulțumirea lui a fost prea multă și prea des exprimată, dacă cu adevărat a priceput harul pe care i l-a arătat Dumnezeu. Oricum, noi nu vom avea niciodată cum să-I răsplătim Domnului pentru mântuirea ce ne-a fost dăruită. Și-atunci, am putea să ne închipuim vreodată că mulțumirile noastre ar fi prea multe și prea dese?

Când mulțumirea însoțește evlavia

credinciosului, acesta este semnul cel mai clar și puternic că sufletul i-a fost cu adevărat izbăvit de sub robia păcatului, al duhului acestei lumi și i-a fost strămutat pentru vecie în Împărăția lui Dumnezeu. O asemenea evlavie este libertatea adevărată. Despre această libertate le vorbea Domnul odinioară ucenicilor Săi (vezi Ioan 8:32-36)

La rândul său, apostolul Pavel spunea că el a învățat mulțumirea prin deprindere (obișnuire): „*M-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc.*” (Filipeni 4:11b) Așadar, să te deprinzi să fii mulțumit, înseamnă să fii cu adevărat liber. Omul mereu nemulțumit este robul frustrărilor și neîmplinirilor, prins mereu în mreaja dorințelor nerealiste și a ambițiilor deșarte. De aceea, desprinderea credinciosului tot mai mult de lume și de poftele ei, abandonarea deplină și permanentă în brațele Domnului, iată care este singura soluție, singura șansă de scăpa de lanțurile nemulțumirii.

De fapt, mulțumirea este adevărata bogăție, chiar și atunci când ne lipsesc bogățiile acestei lumi, căci mulțumirea este dovada prezenței în noi a Duhului Sfânt. Iar dacă Duhul este cel ce ne locuiește, atunci nimic cu adevărat prețios nu ne poate lipsi, ca să mai avem motive de nemulțumire. Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig, fiindcă, chiar dacă din perspectiva acestei lumi am fi pierdut totul, din perspectiva Cerului am câștigat totul.

Claudiu Lupu

